

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 187/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s.**, Želetavská 1, Praha, Česká republika, IČO 64 948 242, organizačnej zložky UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s., pobočky zahraničnej banky, Šancová 1/A, Bratislava, IČO 47 251 336, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou ALTER IURIS, s. r. o., Tolstého 9, Bratislava, IČO 36 708 771, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Vaš, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 28 CoE 40/2019-65 z 24. septembra 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 28 CoE 40/2019-65 z 24. septembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Súčasne sa domáha priznania finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 7. marca 2016 súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie proti dlžníkovi na podklade vykonateľného exekučného titulu, ktorým mal byť rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej

asociácie (ďalej len „rozhodcovský súd“) zo 4. októbra 2015 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd Kežmarok (ďalej aj „okresný súd“ alebo „exekučný súd“) uznesením č. k. 9 Er 111/2016-32 z 27. marca 2017 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Exekučný súd vyhodnotil rozhodcovskú doložku v zmluve o úvere (ďalej len „spotrebiteľská zmluva“) ako neprijateľnú podmienku, pretože spôsobila nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a súčasne nebola individuálne dojednaná. Spotrebiteľská zmluva tým, že bola vyhotovená na predtlačenom formulári, nedala dlžníkovi ako spotrebiteľovi možnosť ovplyvniť jej obsah. Podľa názoru exekučného súdu každá neprijateľná podmienka obsiahnutá v spotrebiteľskej zmluve je neplatná a neplatná rozhodcovská doložka spôsobuje nedostatok právomoci rozhodcovského súdu. Okresný súd teda žiadosť súdneho exekútora zamietol z dôvodu nedostatku právomocí rozhodcovského súdu, čo malo za následok nedostatok materiálnej vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku. Exekučný súd svoj názor o neprimeranej povahe rozhodcovskej doložky založil aj na stanovisku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Pannon GSM Zrt. proti Erzsébet Sustikné Györfi, rozhodnutie zo 6. 6. 2010, C-243/08, bod 40.

3. Proti uzneseniu exekučného súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie, ktorým namietala nesprávne právne posúdenie veci. O podanom odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. Napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 5. novembra 2020.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa názoru sťažovateľky k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením došlo tým, že krajský súd nesprávne vyhodnotil charakter rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve s odôvodnením, že rozhodcovská doložka vyžadovala od spotrebiteľa, aby spory so sťažovateľkou riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Takéto dojednanie v spotrebiteľskej zmluve považoval krajský súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle Občianskeho zákonníka.

Sťažovateľka nesúhlasí so záverom krajského súdu, argumentujúc, že rozhodcovská doložka bola s dlžníkom ako spotrebiteľom dohodnutá individuálne, dlžník porozumel dôsledkom vyjadrenia svojho súhlasu prečiarknutím slova prijíma/neprijíma (ktoré sa mu nehodilo), čím vyjadril svoj súhlas so založením právomoci rozhodcovského súdu. Napriek tomu, že v danom prípade spotrebiteľská zmluva bola vystavená na formulári, dlžník mal možnosť sa rozhodnúť, či prijme alebo neprijme návrh na uzavretie rozhodcovskej doložky. Rozhodcovská doložka spôsobom dojednaným v predmetnej spotrebiteľskej zmluve nevyvoláva nerovnováhu medzi účastníkmi konania o spotrebiteľskej zmluve a nie je spôsobilá viesť k značnej procesnej nevýhode jednej z procesných strán. Sťažovateľka je presvedčená, že splnila všetky zákonné podmienky, aby mohla byť založená právomoc rozhodcovského súdu.

Sťažovateľka nesúhlasí ani s názorom krajského súdu, že návrh na uzavretie rozhodcovskej doložky nebol do spotrebiteľskej zmluvy začlenený spôsobom, ktorý by spotrebiteľovi umožnil jeho pomerne jednoduché odlišenie od ostatných zmluvných, resp. všeobecných podmienok. Podľa sťažovateľky konkrétne ustanovenie v spotrebiteľskej zmluve (čl. X bod 3, pozn.) nie je obsahovo rozsiahle a samotný návrh na prijatie alebo neprijatie je zvýraznený hrubým písmom, čo malo spotrebiteľa upozorniť na toto osobitné ustanovenie v predmetnej spotrebiteľskej zmluve.

Sťažovateľka na podporu svojej argumentácie poukázala na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 438/2018, ktorý bol vydaný vo veci s podobným skutkovým stavom.

V závere svojej argumentácie sťažovateľka uviedla, že rozhodcovskú doložku dojednanú v spotrebiteľskej zmluve nepovažuje za neprijateľnú podmienku, ktorá by spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Práve spôsobom, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu, došlo podľa sťažovateľky k neprimeranému zvýhodneniu postavenia jedného účastníka v exekučnom konaní, teda dlžníka ako spotrebiteľa, čím bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľka v neprimeranej dĺžke odvolacieho konania krajského súdu, ktoré trvalo 42 mesiacov. Napriek skutočnosti, že vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté, je sťažovateľka presvedčená, že jej právo na konanie bez prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je námietka porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď krajský súd nesprávne vyhodnotil charakter rozhodcovskej doložky. Súčasne mal krajský súd napadnutým uznesením porušiť aj základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 59/2019).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým potvrdil odvolaním sťažovateľky napadnuté rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že rozhodujúcou právnou otázkou v danej veci bola otázka platnosti rozhodcovskej doložky.

11. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti podobne ako v odvolaní argumentuje, že zmluvné ustanovenia v spotrebiteľskej zmluve nemali povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky a nejde o ustanovenia, ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, k čomu krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

«... samotné označenie možností, ktoré sú predtlačené v zmluve, nepostačuje pre záver, že rozhodcovskú doložku si osobitne vyjednal povinný. Oprávnený ani v odvolacom konaní nepreukázal opak záveru súdu prvej inštancie, že v danom prípade rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná. Dôkazné bremeno pritom zaťažuje oprávneného.

Z návrhu na uzavretie rozhodcovskej zmluvy (doložky) má vyplývať vôľa navrhovateľa - banky, aby bola v prípade prijatia návrhu na uzavretie rozhodcovskej zmluvy (doložky) spotrebiteľom takýmto návrhom viazaná a podrobila sa rozhodcovskému konaniu. Tento návrh by mal byť začlenený v podobe umožňujúcej klientovi (spotrebiteľovi) jeho pomerne jednoduché odlišenie od ostatných zmluvných resp. všeobecných obchodných podmienok predkladaných mu druhou stranou zmluvného vzťahu a tiež jeho rovnako bezproblémové oddelenie od ostatného obsahu zmluvy resp. všeobecných obchodných podmienok (tak, aby klientovi nespôsobilo žiadne ťažkosti, vrátane prípadného rizika čakania na prepracovanie návrhu zmluvy resp. všeobecných obchodných podmienok alebo trvanie na odstránení pre neho neakceptovateľnej rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky). Požiadavku na takto ponúknutý (predložený) návrh nemožno považovať za splnenú, ak banka návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy resp. doložky začlení medzi iné zmluvné či všeobecné obchodné podmienky, u ktorých je známe, že sa s nimi klient (spotrebiteľ) v čase pred

uzavretím zmluvy dostatočne podrobne, či často i vôbec neoboznamuje, hoci spravidla v zmluve potvrdzuje presný opak. V prejednávanej veci oprávnený umiestnil rozhodcovskú doložku do spleti spoločných a záverečných ustanovení bez akéhokoľvek označenia.

S oprávneným nie je možné súhlasiť, že išlo o naplnenie § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „Zákona o bankách“).

Podľa ustanovenia § 93b Zákona o bankách, banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov (§ 5 písm. i)) budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona, a to tak, aby klient mal možnosť voľby, či prijme alebo neprijme predložený návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy. Banka a pobočka zahraničnej banky sú pri predložení návrhu na uzavretie rozhodcovskej zmluvy tiež povinné preukázateľne poučiť klienta o dôsledkoch uzavretia navrhovanej rozhodcovskej zmluvy na riešenie ich vzájomných sporov z obchodov.

Na to, aby rozhodcovská doložka pri spotrebiteľskej zmluve spĺňala znak individuálneho dojednaní, spôsob jej individuálneho dojednaní nesmie vzbudzovať pochybnosti o zrozumiteľnom a určitom prejave vôle, z ktorého bude jasné, že spotrebiteľovi boli poskytnuté všetky potrebné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní a spotrebiteľ bude mať možnosť ovplyvniť obsah rozhodcovskej doložky, čo musí byť na ťarchu dodávateľa aj náležité preukázané.»

Podľa názoru krajského súdu z posudzovanej veci nevyplýva, že by v rámci kontraktácie došlo k naplneniu zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), keď by príslušný zamestnanec sťažovateľky s odbornou starostlivosťou najprv poučil spotrebiteľa a nechal mu priestor na rozhodnutie a voľbu. V spotrebiteľskej zmluve je len v bode 3 čl. X (spoločných a záverečných ustanoveniach) uvedené, že sťažovateľka ako banka poučila spotrebiteľa ako dlžníka v zmysle zákona o bankách a ten to podpisom zmluvy potvrdil. Sťažovateľka si teda podľa názoru krajského súdu v tomto smere dôkazné bremeno nespĺnila. S odkazom na čl. 3 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách krajský súd vyslovil záver, že v posudzovanom prípade zmluvné podmienky boli vopred pripravené a sťažovateľka nemohla meniť ich obsah, čo preukazuje, že v spotrebiteľskej zmluve nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku.

Záver o neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy krajský súd videl tiež v geografickom faktore v zmysle judikatúry Súdneho dvora, a to v neprimeranej vzdialenosti bydliska spotrebiteľa od miesta rozhodcovského konania.

12. K argumentácii sťažovateľky v ústavnej sťažnosti o vyhodnotení rozhodcovskej doložky krajským súdom ústavný súd opakovane poukazuje na skutočnosť, že nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov všeobecného súdu. Je vecou všeobecného súdu preskúmať *ex offi* povahu rozhodcovskej doložky v prípade rozhodcovského rozsudku (napr. IV. ÚS 39/2020) a vyvodiť závery a dôsledky, ktoré z takéhoto prieskumu vyplývajú. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej

judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

13. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu je dostatočne odôvodnené, nevykazuje znaky arbitrárnosti a je ústavne akceptovateľné. Krajský súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľky uberala iným smerom ako právny názor krajského súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľka nesúhlasí, ale rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať.

Krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že závery krajského súdu sú logické a v tomto ohľade sťažovateľka dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti jej právnej veci.

14. V súvislosti so sťažovateľkou deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup konajúceho súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne (napr. III. ÚS 162/05, III. ÚS 572/2017).

15. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky, ktorá poukázala na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 438/2018, ústavný súd ozrejmuje, že v tam vedenej veci ústavný súd vychádzal z iných podstatných skutočností, ktoré nie sú na aktuálne posudzovanú ústavnú sťažnosť aplikovateľné. V tam vedenej veci súčasťou samostatného bodu spotrebiteľskej zmluvy bolo vyhlásenie spotrebiteľa o prijatí návrhu rozhodcovskej zmluvy o právomoci rozhodcovského súdu pri riešení vzájomných sporov. Prejednávaná vec má však inú skutkovú podobu (uvedené v bode 11 tohto uznesenia).

V prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade namieste použiť aj výklad teleologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Taká interpretácia, ktorá akcentuje princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa a ochranu zmluvnej spravodlivosti, je aj v súlade s požiadavkou stanovenou v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nemožno ju hodnotiť ako interpretáciu, ktorá ide nad rámec zákona (IV. ÚS 371/2018).

16. V rámci predbežného prerokovania veci ústavný súd dospel k záveru o nedostatku relevantnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a označeným základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto jej ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

17. Podstatou a účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k porušeniu označených práv ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (IV. ÚS 632/2018, II. ÚS 176/2019). Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemohlo dochádzať k porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, II. ÚS 464/2018). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 223/2010, I. ÚS 390/2019).

18. Zo samotnej ústavnej sťažnosti sťažovateľky je zrejmé, že krajský súd v jej veci rozhodol uznesením z 24. septembra 2020 a toto *napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 5. novembra 2020*. Krajský súd napadnutým uznesením ešte pred doručením ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (28. decembra 2020, pozn.) vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky a vo veci právoplatne rozhodol.

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená, a preto ju v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

20. Pozornosti ústavného súdu neunikla skutočnosť, že sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom sa v ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov uznesením krajského súdu, a nie postupom krajského súdu v konaní (vedenom pod sp. zn. 28 CoE 40/2019, pozn.). Podľa judikatúry ústavného

súdu k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže dôjsť iba procesným postupom v konaní, nie však rozhodnutím – finálnym (meritorným) produktom prejednávania veci v konaní (II. ÚS 304/2020). Medzi namietaným porušením označeného základného práva a napadnutým uznesením krajského súdu absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, a preto je táto časť ústavnej sťažnosti na rozdiel od názoru sťažovateľky zjavne neopodstatnená.

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2021

Peter Molnár
predseda senátu